

Tu với Biển

Kalama tri ân đh minhthu6699 ghi chép.

[09/04/2026 - 07:24 - minhthu6699]

Chuyện đầu tiên mà chúng ta có thể học từ biển đó là biển không có phân biệt, ai biển cũng chứa hết. Tàu chở dầu của các quốc gia đi trên biển, biển cũng OK. Tàu của ngư dân đánh cá biển cũng OK. Tàu của hải tặc, cướp biển thì biển cũng OK. Cá lớn, cá bé, xác người, xác thú thì biển cũng chứa hết, cái gì biển cũng chứa hết. Và chính biển là cái nguồn cung cấp, nguồn sống cho nhân loại trên hành tinh. Không có biển thì làm gì chúng ta có hơi nước, không có biển thì làm gì có mây, làm gì có mưa. Mà không mây không mưa thì mình sống kiểu gì đây. Cho nên cái tinh thần của biển là gì? Một là bao dung. Hai là gì là ban phát.

Tôi chỉ xin các vị có hai chuyện đó ở biển thôi, tôi mong phật tử Bình Long học được hai cái tinh thần đó ở biển. Một là có khả năng bao dung, thấy không thích thì làm lơ, không cần phải ghét, cái câu này quan trọng này, thấy không thích thì thôi, làm lơ coi như nó tàng hình, không cần phải ghét. Thứ hai, là ban phát, cái này hơi bị khó. Ban phát là sao? Nghe cho kĩ. Giá trị của một người không nằm ở chỗ anh ta nhận được những gì mà nằm ở chỗ anh ta trao ra được cái gì. Đúng không ta. Thí dụ như chúng tôi chiều nay chúng tôi trúng vé số Vietlot được 200 tỷ mà tôi không có chia cho ai hết. Thì 200 tỷ đó chỉ có ý nghĩa với riêng chúng tôi thôi. Nhưng nếu tôi là bà cụ bán vé số tôi nghèo thiệt nhưng nguyên cái xóm này ai cũng biết tôi rất là hào sảng, tôi rất là rộng rãi, rộng rãi trong cái khả năng của tôi, thì tôi nghĩ một ngày nào đó bà bán vé số này bà chết thì có rất nhiều người tiếc thương, tiếc thương hơn là cái thằng cha trúng vé số 200 tỷ mà không biết chia cho ai hết. Có hiểu không. Cho nên tôi nhắc lại, giá trị của một người thì không nằm ở chỗ anh ta nhận được cái gì, nhận được bao nhiêu mà nó nằm ở chỗ anh ta có khả năng trao ra hay không, nghĩ kĩ nó có phải vậy không. Cái giá trị của một người nó nằm ở chỗ là anh ta có khả năng trao ra hay không, chứ không phải là anh ta nhận vào được vào cái gì. Mà nó khổ thay chúng ta bị một cái bệnh là thích nhận hơn thích cho. Có nghĩa là chúng ta tự từ chối những giá trị sống. Như vậy cái tinh thần của biển là gì. Tinh thần tích cực của biển là gì ta? Bao dung, không phân biệt, không biên giới. Cái tinh thần thứ hai, tinh thần tích cực thứ hai của biển là trao ra và ban phát. Biển không giữ lại cái gì cho mình. Cái gì trao ra được thì biển trao hết. Đó chính là 2 cái tinh thần tích cực của biển mà tôi đặc biệt muốn kêu gọi phật tử Bình Long của mình ý, ngày ngày đi tắm biển, ngày ngày đi ngắm biển nhớ dùm cái đó. Nhớ rằng trong một pháp thoại có một ông sư ở xa về thăm chùa ông nhắc mình hãy học hai cái điều của biển. Một là giữ cái lòng bao dung không biên giới, hai là khả năng ban phát, khả năng trao ra. Mỗi ngày nghèo cách mấy, già, xấu, bệnh, dốt cách mấy không quan trọng. Miễn là mỗi ngày chúng ta có cái để trao ra trong cuộc đời thì cái giá trị của chúng ta lập tức được công thêm và nhân đôi, được công thêm và nhân lên. Và tôi nói không biết là bao nhiêu lần ai nghe bài giảng của chúng tôi chắc nhớ cái này. Có những người cuộc sống của họ chỉ là sự góp mặt chứ không phải là sự đóng góp, nhớ cái này không. Có nhiều người mà sự góp mặt của họ chỉ là sự góp mặt, góp phần chen lấn, chứ không phải là sự đóng góp. Nhưng có những người đời sống của họ là sự đóng góp. Rồi từ đó có những cái chết đó là sự vắng mặt, nhưng có những cái chết là sự mất mát trong cuộc đời. Có phân biệt được hai cái này không.

4'20

[10/04/2026 - 09:38 - minhthu6699]

Vắng mặt và mất mát còn gì nữa không ta. Như phật tử Bình Long mình nè, tôi có biết ai đâu nhưng mà tôi đoán mò đó chắc chắn là đúng. Có những người phật tử chỉ là sự góp mặt chứ không phải là sự đóng góp. Không nói Bình Long, nói thành phố Phan Thiết đi, có những người ở thành phố Phan Thiết này cái sự có mặt của họ chỉ là sự góp mặt thôi chứ không phải là sự đóng góp nhưng có những người sự có mặt của họ là sự đóng góp và mai này cái chết của mỗi người nó cũng khác nhau, có người cái chết của họ là sự vắng mặt của một người nhưng có những người cái chết của họ là sự mất mát cho những người còn ở lại và từ đó có những người sống lâu thành đồ cổ còn có những người sống lâu thành đồ cũ. Đồ cũ là đồ vứt đi. Còn đồ cổ là cái đồ phải được trân quý. Các vị về tự hỏi lòng mình, thời gian trôi qua từng ngày, từng giờ, mỗi giờ đồng hồ cái kim nó cứ quay,

quay, quay từng phút chúng ta đang già đi để chuẩn bị tuổi già, để chuẩn bị cho trọng bệnh, chuẩn bị trước cái chết và cũng có nghĩa là càng lúc chúng ta càng trở nên cũ kỹ. Nhưng cái cũ kỹ đó có hai: cũ kỹ mà hữu dụng, hữu ích rồi cái cũ kỹ mà tàn phai, héo úa, vô dụng, phé thải. Thì chúng ta tự hỏi rằng mình càng sống mình trở thành đồ cỏ hay là đồ cũ và sự có mặt của mình là đóng góp hay là chỉ góp mặt và mai này cái chết của mình là sự vắng mặt hay là sự mất mát. Chuyện đó rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Đó là 2 cái khía cạnh tích cực của biển mà tôi muốn bà con Bình Long phải nhớ, nói với biển là phải học hạnh của biển là 2 cái điều mà tích cực của nó thôi, đó là cái khả năng bao dung và khả năng ban phát, trao ra.

Rồi, còn ở biển có những khía cạnh tiêu cực mà mình cần phải tránh là sao. Một, khi cần biển rất là tàn nhẫn, cái giống gì biển cũng vui đập nhấn chìm, thì trong đời sống chúng ta là người phật tử chúng ta có nên như vậy hay không? Chửi được là chửi, chửi cho nó không ngóc đầu lên được, chửi té tát. Không được. Tha được thì tha, thương được thì thương. Còn biển thì các vị biết được là nó nhấn được thì nó nhấn, có đúng vậy không ta. Biển mà nó chìm được là nó chìm, nó vui là nó vui, biển không có cái màn nương tay. Đó là cái máu lạnh của biển. Cái thứ hai, biển là gì, biển là bao la không định hướng, trong tiếng Phạn là Cetokhila có nghĩa là cái trạng thái tâm không có định hướng, trạng thái tâm không có được ổn định, gọi là Cetokhila. Một người phật tử muốn an lạc ngay bây giờ và có một cái chết yên tâm và có một chốn về ngon lành. Ngay bây giờ được an lạc, sau này có một cái chết ngon lành. Chết ngon lành là chết sao? Chết không sợ hãi, chết không tiếc nuối, chết trong sự bình thản, chết trong sự nhẹ nhàng, đó là cái chết đẹp, chết đẹp không phải là chết tốt.

7'38

[13/04/2026 - 09:07 - minhthu6699]

Như vậy thì muốn là một người sống an lạc, muốn là một người có một cái chết ngon lành, muốn là một người có một cái chốn về cho kiếp sau thì người phật tử phải đặc biệt khẳng định được một điều là chúng ta không thể nào mà sống thiếu định hướng như là biển đêm. Tôi biết rất là nhiều người phật tử, không phải rất nhiều mà là hầu hết nhân loại của chúng ta 8 tỷ người đem đo chiều cao tối đa Âu Mỹ là 1m9, 2m, 1m7, 1m8 còn người Châu Á mình thì tối đa là 1m7, 1m6 còn trọng lượng thì dao động phải không?. Thì người Việt Nam mình đa phần dao động từ 50 đến 60 kg phải không? Âu Mỹ thì khoảng 80, 100 gi đó phải không? Nhưng tôi tin trong cái hình hài bé nhỏ đó nếu mà không được ánh sáng Phật pháp soi rọi thì lòng ai cũng là vùng biển tối, lòng ai cũng là một vùng biển đêm. Có nghĩa là sao? Mịt mù và kinh hoàng, khiếp lắm quý vị, khiếp lắm. Cho dầu mình có là bác sĩ, cho dầu mình có là một người ăn học, mình là tiến sĩ, là giáo sư, là một người tiếng tăm lừng lẫy đi nữa nhưng khi mình còn trẻ, khỏe, giàu, đẹp. Trẻ, khỏe, giàu, đẹp thì mình còn mạnh động, hãnh tiến, mình còn thấy mình ghê gớm trong cuộc đời này, mình còn thấy mình là cái rón của vũ trụ nhưng mà thử một ngày mà mình già đi, bệnh đi, mình cận tử, mình gần đi, gần tắt thở, thì mới thấy mình bé mọn cỡ nào. Mình rất là bé mọn, mình nhỏ xíu. Tuy nhiên, tuy nó bé mọn như vậy nhưng mà lòng mỗi người là một vùng biển đêm mà tôi không muốn như vậy. Tôi không muốn phật tử Bình Long có một cái tấm lòng, có một tâm hồn như một vùng biển đêm. Tôi muốn trong lòng của các vị luôn luôn có hải đăng, có hải đăng. Tôi muốn phật tử của mình ở Bình Long luôn luôn là một vùng biển bình minh, đẹp, sạch. Sống yên gió lặng, có thể bơi lội, chèo xuồng, lặn ngụp trong đó với tất cả sự yên tâm. Một cái vùng biển mà người ta có thể nhìn ngắm thưởng thức bằng tất cả sự thanh thản, thoải mái và an lạc.

Chứ tôi không muốn tâm hồn phật tử Bình Long là một vùng biển tối. Tôi không muốn chuyện đó, Tôi không muốn chuyện đó. Cho nếu mà các vị hỏi tôi, tu tập như biển thì phải tu tập thế nào? Thì tôi nói rằng có hai điều. Có hai điều tích cực ở biển mà mình phải học. Một đó là tính bao dung, hai là khả năng ban phát, trao ra. Còn cái hai điều tiêu cực ở biển mà tôi muốn bà con đặc biệt phải tránh. Một là cái sự lạnh lùng, tàn nhẫn của biển và hai là cái sự mộng lung, mơ hồ của những vùng biển tối. Người phật tử thứ nhất là không có tàn nhẫn, lạnh lùng, tha được thì tha, thương được thì thương. Thứ hai là người phật tử không nên sống thiếu phương hướng như một vùng biển tối. Chúng ta có niềm tin, chúng ta có trí tuệ, chúng ta sống có định hướng, không phải sống như một con thuyền không lái, một con thuyền giữa biển khơi không có la bàn, không có thuyền trưởng, không có người hoa tiêu, không được. Người phật tử sống phải có chánh niệm, phải có thiền định,

phải có từ tâm, phải có trí tuệ, phải có niềm tin. Mà niềm tin ở đây là gì? Là chánh tín. Chánh tín có nghĩa là một niềm tin không phải là mê tín, cuồng tín, tà tín. Một cái niềm tin mà dựa vào cái sự hướng dẫn của trí tuệ thì cái đó gọi là chánh tín. Đây, một người phật tử sống ở đời, dầu tóc tai, áo quần nhìn rất bình thường, không có khác thiên hạ nhưng mà người phật tử phải có những đặc điểm, những ưu điểm tâm lý như tôi vừa nói đó là có một đời sống có định hướng, có lý tưởng thì trong kinh dạy rất là rõ. Chúng sinh trong đời này có bốn thứ định hướng. Bốn thứ định hướng, thì khi mà nghe giảng xong bốn thứ định hướng này thì quý vị tự hỏi lòng mình xem mình thuộc về cái nhóm nào trong bốn cái định hướng đó?

Định hướng 1: định hướng 1 là gì? Sợ khổ, thích sướng. Sợ khổ, thích sướng nhưng làm toàn làm những tầm bậy không: lừa đảo, lừa lọc, gian trá, sát sanh, trộm cướp. Không có buông bỏ một cái bất thiện nào hết. Đó là cái thứ nhất. Cái hạng thứ nhất là cũng ham sướng, sợ khổ nhưng mà chuyện bậy nào cũng làm mà đương nhiên chết rồi thì đi xuống. Tôi nói là không biết là bao nhiêu lần cái tâm tư của chúng ta nó giống như nước vậy quý vị. Nước ở thể lỏng, nước ở thể khí. Nước ở thể lỏng nó luôn luôn nó tìm cái chỗ thấp nó chạy xuống. Còn nước ở thể khí, thể hơi, cái dạng hơi thì luôn luôn có khuynh hướng nó bốc lên cao. Có đúng vậy không ta? Thì nếu bình thường mình sống bằng thiện tâm thì khi mình hấp hối thì tự nhiên cái mình bốc hơi. Còn nếu mình sống bằng cái tâm bất thiện thì lúc mình tắt thở thì nó kiếm cái chỗ thấp nó chui xuống. Cho nên tôi là ông sư, nhưng mà tôi không có tin lắm cái vụ cầu an, cầu siêu. Đối với tôi cầu an, cầu siêu tôi chỉ tin có 50% thôi. Là sao? Cầu an này, cầu an tôi tin 50 là sao? Tôi tin rằng người bệnh đang mệt mỏi, đang sợ hãi, đang buồn chán, đang tuyệt vọng thì cái lời kinh của chư tăng, sự gặp gỡ chư tăng, gặp gỡ bạn đạo giúp cho cái người bệnh được tăng thêm sức mạnh, được tiếp sức. Đây, họ nghe được Phật pháp rồi, cái họ nghe cái lòng họ nó vững hơn. Đây thì trường hợp đó thì tôi tin. Tôi tin rằng những cái lời kinh nó hỗ trợ cái tâm trạng, cảm xúc, nó nâng cao cái tâm trạng, cảm xúc của người bệnh thì tôi tin. Chứ còn mà người đó bình thường không tu hành gì hết rồi đến lúc mà bệnh nhiều cái mời thầy bà về tụng rồi cho nó hết bệnh là tôi không tin bởi vì Phật còn bệnh mà nói gì mình. Vậy mà có người tin mới ghê chứ.

14'13

[27/04/2026 - 11:16 - minhthu6699]

Đó là cái thứ nhất. Một điều nữa tôi mới giảng ở Nha Trang, vừa rồi tôi có nói, khi nguy hiểm, khi gặp nạn, chúng ta cầu nguyện, chúng ta tụng kinh, niệm Phật, niệm Chúa không phải để thoát, để tai qua nạn khỏi, mà để tìm thấy cái sự thanh thản và bình tĩnh. Cái này thì cái tác dụng nó mới là có thiệt, chứ còn chuyện mà niệm Phật, niệm Chúa mà tai qua nạn khỏi thì tôi không có tin vì Chúa còn bị đóng đinh treo lên thánh giá mà sao mà Chúa độ mình nổi phải không? Đức Phật còn bị bao nhiêu nạn mà thì nói gì mình. Nghe chưa. Rồi, đây cho nên cái chuyện đó tôi không có tin. Rồi cái chuyện đó là cầu siêu. Tại sao tôi không có tin 100%? Bởi vì một cái người lúc còn sống mà không có siêng học đạo, hành đạo và hiểu đạo thì đến lúc ngập ngập, nó leo lét như ngọn đèn hết dầu thì lời kinh làm sao mà có thể kéo người đó, kéo người đó lên các cảnh giới an lành được. Cái khả năng này rất là thấp, thấp lắm luôn. Cho nên cái cầu an, cầu siêu đó tôi tin 50 là sao. Có nghĩa là những lời kinh hộ niệm của chư tăng, của bạn đạo giúp cho mình thấy mọi thứ là ảo, là giả, là không thật, trên đời không có gì đáng để mình tiếc nuối mà cũng không có gì đáng để mình sợ hãi. Đó, đó. Cầu siêu là cầu như vậy đó. Chứ còn nếu cầu siêu mà cầu cho một cái thằng ác ôn xâm trở hổ báo mà mong cho nó về trời thì cái chuyện đó tôi không tin. Bởi vì nếu mà nói rằng tụng niệm mà cứu một người mà được siêu thoát vậy thì mình ăn cướp nhà băng xong mình lấy tiền đi cúng chùa thì cái mình siêu à, hiểu không ta? Mình lừa đảo, lật lọng cái mình siêu à. No, Phật pháp không có dành cho người giàu. Phật pháp dành cho người có tâm tu. Nhớ cái đó nhe, cho nên đây là các hạng chúng sinh thứ 1 là gì ta? Là chỉ biết có mình.

Hạng thứ 2 là thương, biết quan tâm đến người xung quanh mình. Hạng thứ 3, là quan tâm đến người dung. Hạng thứ 4, là quan tâm đến kẻ thù, đến bạn kẻ thù. Hạng thứ 5 là thương được kẻ thù. Rồi cũng 5 hạng người này được chia tiếp tục thành 4 hạng người khác.

Hạng thứ 1 là trốn khổ tìm vui bằng cách làm các việc ác.

Hạng thứ 2, trốn khổ tìm vui bằng cách là làm các việc lành. Tôi nghĩ rằng trước mặt tôi là nhóm thứ hai thì nhiều. Có nghĩa là bổ thí, cúng dường nguyện đời sau sanh ra giàu, đẹp, khôn.

Hạng thứ 3 mới ghê, là làm lành lánh dữ nhưng mà không có mong là được giàu, đẹp, sung sướng mà chỉ mong chấm dứt sanh tử không có còn đầu thai luân hồi nữa. Là vì sao, là vì đầu thai luân hồi vào cái chỗ sung sướng thì sống hết tuổi thọ thì cũng lại trở về chỗ thấp nhất. Tôi nói cái này các vị nghe các vị có thể không tin nhưng mà ít bữa khi nào mà bị cái chuyện mới tin. Cái cơ hội mà mình mang thân người khó ghê lắm. Vì sao vậy? Vì trong một ngày, 24h đồng hồ, cái tâm lành của mình nó được bao nhiêu phần trăm thời gian? Cái tâm trời ơi không à, thì mình có tâm nào thì mình sẽ đầu thai về cái chỗ tương ứng với tâm đó. Thì mình coi một ngày mà tâm người và tâm lợn của mình tâm nào nhiều. Tâm lợn là tâm gì? Đói ăn, khát uống, rồi gì nữa, tình cảm nam nữ, rồi gì nữa, đưa nào đụng tới mình thì mình chửi nó vậy thôi. Thì đấy là tâm con lợn. Còn tâm con người là phải kể thêm cái thứ 5 đó là biết cái gì nên và không nên để mà tránh. Biết nên nói, nên làm, nên nghĩ cái gì mà lợi mình, lợi người. Đó là tâm người. Chứ còn đa phần chỉ có 4 cái đầu tiên: đói, ăn, khát, uống, rồi gì nữa, tình cảm, rồi cái gì nữa, và khả năng phản vệ, tức là phản ứng và tự vệ.

Và cuối cùng là thánh nhân. Thánh nhân người ta cũng là làm lành lánh dữ, người ta không có làm chuyện bậy, chỉ toàn điều lành nhưng người ta không còn tái sinh nữa.

Đấy, cho nên trong cái bài nói chuyện trưa nay, tôi kêu gọi bà con nên học ở biển 2 điều và nên tránh ở biển 2 điều. Còn nhớ không ta. Học ở biển 2 điều là cái gì? Quên mất rồi. Một là bao dung, hai là ban phát. Còn tránh biển 2 điều là cái gì ta? Máu lạnh và mông lung.

Rồi, đó là nói về biển. Bây giờ qua nước mắm này. Bây giờ mới nói qua nước mắm này. Nói tới biển là chúng ta phải nói đến những sản phẩm từ biển, đúng không? Đó nói đến những cái gì biển đem lại, các vị có biết không. Năm 1962, tức là trước khi chúng tôi có mặt trong cuộc đời này 7 năm, tôi sinh năm 1959, có nghĩa là trong cái chánh điện này tôi chỉ thua có 2 cụ trước mặt thôi. Chứ trong cái chánh điện này là tôi già nhất. Đúng không ta? Phải 2 cụ không? Có hai cụ chắc lớn hơn tôi phải không ta? Ba cụ, ba cụ. Chứ còn mà, á, còn sư ông của mình nữa, sư ông của mình nữa. Chứ còn trong đây tôi cũng là già, cũng là hàng chiếu trên đó. 57 tuổi rồi. Thì năm 1962 thì các nhà khoa học của Tây Đức, lúc Đức còn chia 2, năm 1962 thì các nhà khoa học Đức họ đã phát hiện ra một chuyện mà sau đó người Nhật và người Đại Hàn đã tận dụng cái phát minh đó, còn người Việt Nam ta cho tới hôm nay 2026 vẫn cứ cười cười cười chứ còn chưa có ra tay để tận dụng cái phát hiện đó. Đó là gì? Các nhà khoa học Tây Đức năm 1962 họ đã phát hiện ra một chuyện nghe bình thường nhưng rất là dễ sợ, rất là quan trọng. Đó là với cái đà tăng trưởng dân số trên thế giới sẽ có một lúc nhân loại đông hơn bây giờ gấp chục lần. Người và người có thể nắm tay nhau được và lúc đó thực phẩm ở đâu mà ăn, ở đâu mà có đồ ăn, thì người ta phát hiện ra rằng cái nguồn thực phẩm mà mạnh nhất có thể nuôi loài người là cái gì ta? Ở đây có ai biết không? Những gì khai thác được từ biển, có hiểu chưa? Đấy, chứ còn ba cái lúa gạo là nó không nuôi nổi con người. Nó chỉ còn trông cậy vào $\frac{3}{4}$ diện tích của thế giới thôi. Thì trong đó là muối, rồi cái gì nữa? Đương nhiên là cái gì? Là nước ngọt. Nước ngọt ở đâu ta? Bốc hơi thành mây, rồi đổ xuống là mưa, mưa là nước ngọt, đúng không? Rồi, đâu ai ngờ biển mặn như vậy mà biển lại là nguồn nước ngọt cho thế giới có đúng không ta? Kinh khủng chưa? Rồi, họ phát hiện ra một là muối, hai là miếng rong biển sau này sẽ có lúc họ nghiên cứu, một lúc nhân loại không có còn ăn lúa gạo, hoặc nếu có ăn chỉ ăn một phần thôi. Mà các vị ở đây ai có biết chút ít về thực dưỡng chắc biết. Lúa gạo hồi đó giờ đó là mình ăn cho vui vậy thôi chứ nó là một cái nguồn đường cực lớn. Cái này có ai biết chuyện đó không ta? Có ai biết cái đó không? Cái cơm trắng mình ăn mỗi ngày nó là trùn cuối về đường, sếp sòng về đường, cho nên người ta đề nghị mình sau này mình tinh giảm cái tinh bột và nên ăn nhiều cái rau trái, củ quả và đặc biệt là rong biển. Có phải không ta? Rồi. Cho nên nói đến nói đến biển là mình phải nói đến cái thứ sẽ mang lại cho mình trong đó gồm có các hải sản tôm, cua, cá, rùa, lung tung phải không? Mà rồi đặc biệt là rong biển là cái thứ mà người ăn chay, ăn mặn đều ăn được hết và tôi đã hứa rồi trong bài giảng chiều nay tôi sẽ không có nói ra cái gì ngoài ra nước mắm. Cho nên rong biển tôi chỉ nhắc qua cho vui thôi nhưng mà cái mà tôi muốn nói là nước mắm. Chúng ta nên tu hành như là một lu nước mắm, có nghe một ông pháp sư nào nói lạ lùng như vậy chưa? Chúng ta nên tu tập, tu hành như một lu nước mắm. Sau bài giảng này chúng tôi đi mất, các vị có thể về nói với gia đình nghe rằng lần đầu tiên tôi nghe một cái bài giảng kêu gọi tu hành như là một lu nước

mắm. Nói vậy không có nghĩa là tôi kêu gọi các vị sống mà nó hôi rình, khó ngửi, không phải, mà nó giống nước mắm ở chỗ nào? Giống nước mắm ở chỗ nào? Sen mọc từ đâu? Từ sinh, bùn, đúng không? Ngọc trai mà mình đeo trên cổ thì từ đâu nó ra? Nó từ một cái vết thương, có phải không ta? Nó từ một vết thương của con ốc rồi nó mới tiết ra một cái dịch chất để nó chữa lành và cái vết thương nó lâu ngày nó hình thành ra mà Việt Nam gọi là hột bẹt. Cái hột bẹt là cái hột trai mà từ cái vết thương của người ta mà nó thành ra một cái thứ ngọc mà thiên hạ đeo trên cổ. Xong chưa. Sen thì mọc từ sinh, ngọc trai thì nó mọc ra từ vết thương còn nước mắm nó đi ra từ đâu. Nó đi ra từ mấy con cá sinh. Có đúng không ta? Nó đi ra từ mấy con cá sinh. Nói chữ sinh chắc dân biển họ giận nhưng mà tôi muốn nói cái gì. Cái nước mắm mà mình cho là ngon, là thơm, là đắt tiền, là phổ biến trên toàn thế giới. Nó được chiết xuất, nó được extract từ cái gì ta? Từ những con cá kết hợp với muối và nó rỏ, nó rỉ, phải đúng không? Rỏ và rỉ. Theo năm tháng nó rỏ và rỉ, nó thành ra cái tinh chất. Tôi cũng muốn ở đây tất cả chúng ta nên biến tất cả chuyện đời thành ra là những con cá. Và những giọt nước mắt của mình thành ra những giọt muối, để cả hai cái chuyện đời và lệ của mình nó cộng lại nó nhiều thành ra nước mắm nhĩ. Có hiểu không? Tu hành là gì? Là tự chế nước mắm, biến tất cả chuyện đời thành ra những xác cá và cái kết quả tu hành chính là những bình nước mắm tinh, nước mắm nhĩ. Biến ra tất cả những cái đau thương, những vết thương lòng thành ra những viên ngọc trai. Tôi nói các vị nghe, cái chỗ nào trên thế giới này mà thơm và sạch nhất đều là cái chỗ vô dụng hết. Có đúng không? Nghe tôi nói nè, chỗ nào thơm, đẹp, sạch đều là cái chỗ vô dụng mà những cái chỗ mà dơ, hôi, xấu đều là cái chỗ xài được đúng không ta? Đồng ruộng mình làm lúa trên sinh, đúng không ta? Trồng sen trên sinh phải không. Nuôi cá, nuôi tôm là phải nuôi trong chỗ dơ không? Chứ còn nếu mà các vị mà các vị vào cái chỗ mà thơm, sạch, đẹp, sáng choang, lấp lánh, lung linh và lộng lẫy. Cái chỗ đó không có xài gì được hết. Những người phụ nữ mà phấn son không có đóng góp bằng mấy bà mà gánh hàng rong. Bởi vì khi tôi đói bụng tôi không có cần phấn son của mấy bà, tôi cần cái bà gánh cháo dơ hầy ở ngoài đường. Có hiểu tôi nói không? Cái bản chất của đời sống là gì? Là sinh nó mới nuôi sen được, chỉ có xác cá mới tạo ra những giọt nước mắm. Những cái vết thương của con sò, con trai nó mới ra cái ngọc trai. Chỉ có đồng rác, chỉ có phân hữu cơ nó mới nuôi được rau trái, củ quả. Cái vấn đề là mình không biết tận dụng những cái mặt trái của đời sống, không biết tận dụng, không biết vận dụng những cái mặt trái của đời sống để làm nên những cái giá trị tốt đẹp. Đó là cái chuyện mà tôi đặc biệt muốn gửi gắm đến phật tử Bình Long trong cái bài nói chuyện chiều nay. Tôi muốn khi tôi đi rồi, các vị có giận ai, các vị có buồn cái chuyện gì đó, kể cả chuyện nhà, chuyện gia đình, chuyện bạn bè, chuyện xã hội, chuyện công sở, chuyện công ty, chuyện xí nghiệp, chuyện nhà máy hay là vợ, chồng, con cái cãi nhau thì cứ nhớ văng vẳng bên tai là hãy từ cái vết thương lòng này hãy tạo ra những viên ngọc trai. Hãy từ cái đồng sinh này tạo ra những đóa sen. Từ cái đồng rác hữu cơ này tạo ra những rau trái, củ quả và từ những xác cá này làm nên những hũ nước mắm đắt tiền. Mình là dân biển mình chỉ tu theo cái pháp môn chế tác nước mắm thôi. Tu hành đặc đạo là gì? Là trở thành những hũ nước mắm đắt tiền nhất hành tinh. Có hiểu tôi nói không? Bao nhiêu kiếp luân hồi mình chỉ là những xác cá và cái chuyện này mới quan trọng này. Các vị phải lắng nghe và kéo cái áo lên coi chỗ nào trống xăm cái đó vô. Nghe cho kĩ chỗ này. Nghe cho kĩ câu này. Con cá, con cá mà người Phan Thiết biết là sống lâu nhất là mấy tuổi? Cá chi? Là sống được bao nhiêu năm? 80 năm. Đúng không ta? Nhưng mà chưa, cái con cá mà sống lâu nhất các vị vào internet nó sống được 400 tuổi, hoặc như con tôm hùm nó sống được 200 tuổi nếu đừng có bị bắt. Xong chưa. Thôi như mình lấy con tôm hùm đi, nhìn cái mặt các vị tôi thấy giống con tôm hùm lắm. Rồi. Tôm hùm. Con tôm hùm trong điều kiện thiên nhiên không phải nuôi nhốt, không nuôi nhốt. Trong điều kiện thiên nhiên đừng bị đánh bắt, đừng bị can thiệp, đừng bị ô nhiễm môi trường, con tôm hùm có thể sống được 200 tuổi. Xong chưa? Nhưng mà cái bài học mà tôi đề nghị các vị xăm vô trong người là cái gì? Tại sao một con cá, cua, rùa, rắn? Cá, cua, rùa, rắn nó có thể bơi trong nước mấy chục năm mà nó chỉ có lớn lên mà nó không có mục rã. Tại sao một con cá khô, một con mắm mà mình liêng xuống nước trong vài ngày nó mục rã, sao kỳ vậy? Các con có hiểu được cái này? Có hiểu được câu hỏi không? Có hiểu câu hỏi của tôi không? Một con cá sống, con cá nó còn sống ý tại sao nó bơi trong nước nhiều năm, nhiều tháng thì nó con nguyên mà thậm chí nó còn phát triển. Mà tại sao một con khô, một con mắm mình thả xuống nước thì vài tuần lễ là nó nát bét rồi. Tại sao vậy? Tại sao? Vì con mắm, con

khô không có sức sống. Vì con mắ, con khô nó không có sự cố gắng để mà sinh tồn. Đúng không ta? Đúng hả? Phật tử mình cũng vậy, có rất nhiều người mà mình gặp trong cuộc đời này, họ là những con mắ, con khô. Đi làm để sống, sống để đi làm. Đi làm để sống, sống để đi làm. Đi làm để sống, sống để đi làm. Và cuối cùng nó đủ tuổi thì nó về hưu và cuối cùng nó lăn đùng ra để chết. Họ mang tiếng là sống nhưng mà họ chỉ là những con mắ, con khô chờ mục rã, họ không có sinh lực, không có sinh khí, trong khi đó một con cá còn sống nó len lỏi trong nước nhiều tháng, nhiều năm mà nó không chết là vì sao? Là vì nó không ngừng thay đổi chính nó. Nó không ngừng tự nuôi dưỡng nó. Phải không ta? Có hiểu không? Hiểu dùm cho tôi mừng. Con cá nó không ngừng tự nuôi sống, không ngừng tự điều chỉnh những trục trặc sinh học, nó tự nuôi lớn, tự điều chỉnh, nhờ vậy cho nên nó lỏi trong nước bao lâu nó cũng không có rã mà nó càng lúc nó càng lớn. Riêng cái con mắ và con khô thì liệng dưới nước, tôi cho chừng hết ga là tuần lễ, 10 ngày là nó rã bèn. Tại sao vậy? Là vì nó không có khả năng tự điều chỉnh, có phải không. Nó không có khả năng kiếm sống, nó không có khả năng tự chữa lành. Đây. Cho nên tất cả các phật tử sống ở đời mình không được an lạc là bởi vì mình không có khả năng tự điều chỉnh. Mình không biết cái gì tốt, cái gì xấu, cái gì nên thêm, cái gì nên bớt. Mình không có biết. Mà có phải vậy hay không? Đa phần là mình sống theo bản năng thôi. Đa phần là mình sống theo bản năng thôi. Tôi xài cái mic này mấy người ở xa có nghe không? Bà nghe mà thấy bà ngáp liên tục. Mà nhiều khi ngáp cũng là một cái cách biểu lộ cái cảm xúc cá nhân. Cho nên cái mà tôi muốn nói trong cái bài học chiều nay là gì. Hãy là một con cá sống, có khả năng tự nuôi lớn, tự chữa lành, tự điều chỉnh, biết cái gì nên và cái gì không nên thì chúng ta mới có thể sống an lạc được. Xong chưa? Rồi, cái thứ hai, một mai ta không còn muốn sống nữa thì hãy biến cái xác của mình thành nguyên liệu làm nước mắ. Có hiểu không? Tức là sống như thế nào mà cỡ nào cũng lợi ích hết. Cỡ nào cũng lợi ích hết. Dân Phan Thiết là mới nhớ cái bài học này. Tức là luôn luôn niệm cái câu này tôi luôn luôn là một con cá còn sống, tôi luôn luôn có khả năng chọn lọc thứ gì nên và không nên. Tôi luôn luôn có khả năng tự chữa lành. Tôi luôn luôn có khả năng tự điều chỉnh để có thể sống lợi ích cho mình và cho người khác. Rồi nếu có một ngày mà tôi có nằm xuống trở thành 1 cái xác cá thì tôi lúc đó đã kịp để lại cho đời một hũ nước mắ. Có hiểu tôi nói gì không? Còn đặng này thì lúc sống làm con khô, con mắ nhưng mà không tự điều chỉnh một cái đời sống vô ích không thành ra cái gì hết và tới khi chết rồi không có biết tự biến mình thành nguyên liệu nước mắ thì cũng không hề sống không đóng góp cho nên sống chỉ góp mặt chứ không phải đóng góp mà tới lúc chết thì chỉ là sự vắng mặt chứ không phải là sự mất mát và cái người như vậy sống lâu chỉ là đồ cũ chứ không phải là đồ cổ. Có phân biệt được hai cái này không? Có nhiều người đã ngồi trên xe lăn rồi, đã ngồi trên xe lăn rồi vẫn tiếp tục là cái điểm tựa tinh thần cho nhiều người, vẫn là cái đối tượng mà nhiều người muốn gặp gỡ. Có không ta? Trong khi đó có nhiều người mạnh cùi cùi, 3 vòng 6 múi mà không ai muốn gặp hết. Là vì sao? Là vì cái sự có mặt của mình nó có đem lại sự đóng góp nào cho người khác hay không? Chúng ta quay lại bài học cũ. Đó là biển. Biển có khả năng bao dung, biển có khả năng ban phát. Sống có trao ra, có nhận và có trao thì đó là một đời sống đẹp và một đời sống có ý nghĩa. Và trong bài giảng của chúng tôi ngày hôm qua ở một cái công ty Sài Gòn, đó là công ty SunGold Media, chúng tôi có nói đến một chuyện mà chuyện này tôi muốn mượn nó để tôi kết thúc bài giảng hôm nay. Người phật tử có rất nhiều pháp môn để tu học nhưng gom gọn lại cho dễ nhớ chỉ có 2 thôi đó là: từ bi và trí tuệ. Từ bi có hai, đó là yêu thương người khác nhưng mà yêu thương một cách có chọn lọc hay là yêu thương có phân biệt. Nghe kịp không? Và trí tuệ cũng vậy. Trí tuệ đó là một cái thứ trí tuệ có phân biệt và một trí tuệ không chọn lọc. Thì mình thấy mình khi mình trao ra cái gì mình phải trao ra cái người khác xài được, nghe kịp không và khi mình nhận vào thì mình phải nhận một cách có chọn lọc. Cứ nhớ dùm tôi hai câu này. Phật tử phải có từ bi và trí tuệ mà từ bi là trao ra. Chúng ta nên trao ra một cách có trách nhiệm, mình nên trao ra cái gì mà người ta cần chứ không phải mình trao ra cái mình muốn. Phật với mình khác nhau cái gì? Phật với mình khác nhau cái gì? Phật với mình giống nhau lắm, không có khác nhau bao nhiêu hết á. Nghe kỹ nà. Phật với mình khác nhau không có nhiều. Có chút xíu à. Phật làm chuyện khó làm, cho cái khó cho, nhin cái khó nhin và đắ cái khó đắ. Còn mình thì cho, mình trao ra cái khó xài, nói cái khó nghe và trở thành người khó ưa. Như vậy, Phật với mình cũng đâu có khác nhau nhiều phải không? Tôi thấy đâu có khác nhau nhiều. Nó hơi khác chút chút đỉnh thôi. Chút đỉnh thôi. Thì Phật làm cái khó làm, nhin cái khó nhin, cho

cái khó cho và trở thành cái người đắc được cái khó đắc. Còn mình thì cho cái khó xài, nói cái chuyện khó nghe và trở thành người khó ưa. Thì mình với Phật thì cũng same same nhau. Có thể mình đúc tòa ngồi kế bên được. Cho nên nhớ trí tuệ là trao ra cái mà người khác dùng được, dùng trao cái độc hại xin lỗi là từ bi, từ bi là trao ra một cách có trách nhiệm, còn trí tuệ là mình nhận vào một cách có chọn lọc. Nghe kịp không? Nếu bữa nay các vị quên sạch, các vị nhớ tôi hai bài học này thôi. Kể từ hôm nay cái gì mà tôi trao ra cho người khác phải là những cái lợi ích, dùng được và những gì tôi nhận vào tôi cũng nhận một cách có chọn lọc, những gì mà bản thân tôi có lợi ích và dùng được. Chỉ cần nhớ được hai bài học, biết cách trao ra và biết cách nhận vào thì đã là một người phật tử Phan Thiết rồi. Kể từ hôm nay hãy biết biến mình thành một con trai, biết biến những vết thương thành ngọc, biến mình thành một con cá biển để có thể chiết suất, gọi là chế tác ra những hũ nước mắm ngon và hãy tự biến mình thành một đại dương có cả hai mặt tích cực bao dung và ban phát. Đó là những gì tôi gửi cho phật tử Bình Long trưa nay và mong rằng khi tôi đi sau lưng tôi là một rừng nước mắm.